

ਅਪੀਲੀ ਸਿਵਲ

ਏ.ਐਨ. ਗਰੋਵਰ, ਅਤੇ ਜਿੰਦਰਾ ਲਾਲ, ਜੇ.ਜੇ.

ਸੂਬਾ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਹੋਰ, - ਅਪੀਲਕਰਤਾ।

ਬਨਾਮ

ਸਾਧੂ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ, —ਜਵਾਬਦਾਤਾ।

ਆਰ.ਐਸ.ਏ. 1961 ਦਾ 755 ਨੰ.

ਕੋਡ ਆਫ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜ਼ਰ (1908 ਦਾ ਐਕਟ V)-ਸੈਕਸ਼ਨ 152 ਅਤੇ 0.47-ਨਿਰਣਾ ਜਾਂ ਡਿਕਰੀ-ਸੈਕਸ਼ਨ-152 ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਦੋਂ ਬਦਲਿਆ ਜਾਂ ਸੋਧਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕਦੋਂ ਆਰਡਰ 47 ਦੇ ਅਧੀਨ- ਮੂਲ ਫਰਮਾਨ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਲੰਬਿਤ ਅਪੀਲ 'ਤੇ ਹਰੇਕ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਪਰਿਵਰਤਨ ਜਾਂ ਸੋਧ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ।

ਆਯੋਜਿਤ, ਉਸ ਅਪੀਲ 'ਤੇ ਸੁਣਵਾਈ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਹਰ ਮਾਮਲੇ ਵਿਚ ਦੇਖਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਸਮੀਖਿਆ ਲਈ ਕੋਡ ਆਫ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜ਼ਰ ਦੇ ਆਰਡਰ 47 ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਕੇਸ ਵਿਚ ਅਪਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਇਸਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਸੋਧ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਸਮੀਖਿਆ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਫੈਸਲੇ ਜਾਂ ਫਰਮਾਨ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਅਪੀਲ ਸੋਧੇ ਹੋਏ ਫੈਸਲੇ ਜਾਂ ਫਰਮਾਨ ਤੋਂ ਹੋਵੇਗੀ ਅਤੇ ਅਸਲ ਫੈਸਲੇ ਜਾਂ ਫਰਮਾਨ ਤੋਂ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅਪੀਲ ਅਯੋਗ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ ਅਤੇ ਸੁਣਵਾਈ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਜੇਕਰ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਕੋਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 152 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਗਲਤੀ ਦੀ ਸੁਧਾਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਤਾਂ ਕੋਈ ਨਵਾਂ ਫੈਸਲਾ ਜਾਂ ਫਰਮਾਨ ਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਫਰਮਾਨ ਦੀ ਅਪੀਲ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਪਾਸ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਇੱਕ ਗਲਤੀ ਨੂੰ ਸੁਧਾਰਨ ਲਈ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਰੱਥ ਹੋਵੇਗੀ ਜਾਂ ਧਾਰਾ 152 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਗਲਤੀ ਮੂਲ ਨਿਰਣੇ ਜਾਂ ਫਰਮਾਨ ਦੀ ਥਾਂ ਨਹੀਂ ਲੈਂਦੀ। ਅਦਾਲਤ ਜੇ ਕੁਝ ਕਰਦੀ ਹੈ ਉਹ ਕਿਸੇ ਦੁਰਘਟਨਾਤਮਕ ਪਰਚੀ ਜਾਂ ਭੁੱਲ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਕਲੈਰੀਕਲ ਗਲਤੀ ਨੂੰ ਸੁਧਾਰਨਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਫਰਜ਼ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਵੀ ਇਹ ਉਸਦੇ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਆਵੇ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਧਿਰ ਦੁਆਰਾ ਉਸਦੇ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਲਿਆਂਦਾ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਇਸਨੂੰ ਠੀਕ ਕਰਨਾ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਫਰਜ਼ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਬਿਲਕੁਲ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਕਿਸੇ ਕਲੈਰੀਕਲ ਗਲਤੀ ਜਾਂ ਭੁੱਲ ਦੁਆਰਾ ਉਸ ਇਰਾਦੇ ਨੂੰ ਸ਼ੱਕ ਵਿੱਚ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਧਾਰਾ 152 ਦੇ ਅਧੀਨ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਅਦਾਲਤ ਅਜਿਹੀਆਂ ਗਲਤੀਆਂ ਜਾਂ ਗਲਤੀਆਂ ਜੋ ਸੈਕਸ਼ਨ 152 ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ ਨੂੰ ਸੁਧਾਰਨ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਹੈ। ਆਰਡਰ 47 ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਸਮੀਖਿਆ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਮੰਨਣ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਫੈਸਲੇ ਜਾਂ ਫਰਮਾਨ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਸੋਧ ਨੂੰ ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਚਲਿਤ ਵਿਚਾਰ ਬਿਲਕੁਲ ਵੱਖਰੇ ਹਨ। ਜਿੱਥੇ ਆਰਡਰ 47 ਦੇ ਅਧੀਨ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਕਿਸੇ ਫੈਸਲੇ ਜਾਂ ਫਰਮਾਨ ਵਿੱਚ ਸੋਧ

ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਫੈਸਲਾ ਜਾਂ ਫ਼ਰਮਾਨ ਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮੂਲ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਪਰ ਇਹ ਕੋਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 152 ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ ਜਾਂ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਿਸੇ ਸੁਧਾਰ ਜਾਂ ਸੋਧ ਬਾਰੇ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਮਾਣਯੋਗ ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਜਸਟਿਸ ਏ ਐਨ ਗਰੋਵਰ ਦੁਆਰਾ 29 ਸਤੰਬਰ, 1964 ਨੂੰ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸਵਾਲ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਲਈ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਬੈਂਚ ਨੂੰ ਕੇਸ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਕੇਸ ਦਾ ਅੰਤ 17 ਅਗਸਤ, 1965 ਨੂੰ ਮਾਣਯੋਗ ਜਸਟਿਸ ਏ.ਐਨ. ਗਰੋਵਰ ਅਤੇ ਮਾਣਯੋਗ ਜਸਟਿਸ ਜਿੰਦਰਾ ਲਾਲ ਦੀ ਇੱਕ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦੁਆਰਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ।

ਸ਼੍ਰੀ ਬਨਵਾਰੀ ਲਾਲ, ਦੂਜੇ ਵਧੀਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ, ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ, ਮਿਤੀ 1 ਫਰਵਰੀ, 1961 ਨੂੰ ਸ਼੍ਰੀ ਐਸ.ਸੀ. ਜੈਨ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀ ਡੀ.ਸੀ. ਅਗਰਵਾਲ, ਸਬ-ਜੱਜ, ਪਹਿਲੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ, ਤਰਨਤਾਰਨ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਤੋਂ ਨਿਯਮਤ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ।, ਮਿਤੀ 11 ਫਰਵਰੀ, 1960/3 ਮਈ, 1960, ਮੁਦਈ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਇਸ ਪ੍ਰਭਾਵ ਲਈ ਡਿਕਰੀ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਉਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ 11 ਮਈ, 1960 ਨੂੰ ਜਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਮੁਦਈ ਨੂੰ 6,451.87 ਪੀ. ਰੁਪਏ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਵਾਏਗਾ ਅਤੇ ਅਤੇ ਧਿਰਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਖਰਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਹਿਣ ਕਰਨ ਲਈ ਛੱਡ ਦੇਣਾ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹਿਣ 'ਤੇ ਉਸਦਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਖਰਚਿਆਂ ਸਮੇਤ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਉਪਰੋਕਤ ਹੁਕਮ ਦੀ ਸਮੀਖਿਆ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਇਸ ਪ੍ਰਭਾਵ ਲਈ ਕਿ ਮੁਦਈ 1,651,87 ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਇਸ ਸ਼ਰਤ 'ਤੇ ਨਿਰਧਾਰਤ ਮਿਤੀ ਤੱਕ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਵਾਏਗਾ ਕਿ ਉਸਦੀ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਹੱਥ ਵਿਚਲੀ ਜਾਇਦਾਦ ਤੇਜਾ ਸਿੰਘ ਕੋਲ 4800 ਰੁਪਏ ਵਿਚ ਗਿਰਵੀ ਰਹੇਗੀ।

ਐਨ.ਐਸ.ਛਾਫੀ, ਵਕੀਲ, ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਲਈ।

ਏ.ਐਲ. ਬਾਹਰੀ, ਅਤੇ ਆਰ.ਐਨ. ਨਰੂਲਾ, ਐਡਵੋਕੇਟ, ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਲਈ।

ਨਿਰਣਾ

ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਇਹਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ: -ਗਰੋਵਰ, ਜੇ-ਇਸ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਨ ਕਰਨ ਦਾ ਬਿੰਦੂ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਹੇਠਲੀ ਅਪੀਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਇੱਕ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਇੱਕ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਮੰਨਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸੋਧ ਜਾਂ ਸੁਧਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਫ਼ਰਮਾਨ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਫਰੇਮ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਨਾ ਕਿ ਸੋਧੇ ਜਾਂ ਸੋਧੇ ਗਏ ਫ਼ਰਮਾਨ ਤੋਂ।

ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ ਤੱਥਾਂ ਨੂੰ ਬਿਆਨ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਆਸਾ ਸਿੰਘ ਦੀ ਵਿਧਵਾ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਜੀਓ ਨੇ 57 ਕਨਾਲ 7 ਮਰਲੇ ਜ਼ਮੀਨ ਸੂਬਾ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਤਿੰਨ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ 10,000 ਰੁਪਏ ਵਿੱਚ ਵੇਚ ਦਿੱਤੀ। ਸਾਧੂ ਸਿੰਘ, ਜਿਸ ਨੇ ਆਸਾ ਸਿੰਘ ਦਾ ਅਸਲੀ ਭਰਾ ਹੋਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਨੇ ਆਮ ਘੋਸ਼ਣਾ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਵਿਕਰੀ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਵਿਚਾਰ ਅਤੇ ਲੋੜ ਤੋਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਜੀਓ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੁਦਈ ਅਤੇ ਹੋਰ ਉਲਟਾਉਣ ਵਾਲਿਆਂ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਵਿਕਲਪ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ ਕਿ 3,000 ਰੁਪਏ ਦੀ ਅਦਾਇਗੀ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਫ਼ਰਮਾਨ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ, ਜੋ ਕਿ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਮਾਰਕੀਟ ਕੀਮਤ ਹੋਣ

ਦਾ ਦੋਸ਼ ਹੈ। ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਮੁਕਾਬਲਾ ਵਿਕਰੇਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਪਾਰਟੀਆਂ ਦੀਆਂ ਦਲੀਲਾਂ 'ਤੇ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਮੁੱਦੇ ਬਣਾਏ ਗਏ ਸਨ: -

- 1) ਕੀ ਮੁਦਈ ਦੁਆਰਾ ਹਿੰਦੂ ਉਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 14 ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਘੋਸ਼ਣਾ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਸਮਰੱਥ ਹੈ?
- (2) ਕੀ ਮੁਦਈ ਨੂੰ ਵੈਂਡੀਜ਼ ਨਾਲੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਛੁਟਕਾਰਾ ਪਾਉਣ ਦਾ ਬਿਹਤਰ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ?
- (3) ਕੀ 10,000 ਰੁਪਏ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਚੰਗੀ ਭਾਵਨਾ ਨਾਲ ਅਦਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਾਂ ਤੈਅ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ?
- (4) ਸੂਟ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਬਾਜ਼ਾਰੀ ਮੁੱਲ ਕੀ ਹੈ?
- (5) ਕੀ ਤੇਜਾ ਸਿੰਘ ਦੇ ਨਾ ਜੋੜਨ ਵਾਲੇ ਲਈ ਸੂਟ ਮਾੜਾ ਹੈ?
- (6) ਰਾਹਤ.

ਮੁੱਦਾ ਨੰਬਰ 1 'ਤੇ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਮੁਦਈ ਕੋਲ ਹਿੰਦੂ ਉਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਐਕਟ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਘੋਸ਼ਣਾ ਮੰਗਣ ਲਈ ਕੋਈ ਟਿਕਾਣਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੁੱਦਾ ਨੰਬਰ 2 'ਤੇ, ਸ਼ਾਇਦ ਹੀ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਮੁਕਾਬਲਾ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਮੁਦਈ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਛੁਟਕਾਰਾ ਪਾਉਣ ਦਾ ਬਿਹਤਰ ਅਧਿਕਾਰ ਸੀ। ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੰਬਰ 3 ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਭਾਗਾਂ ਨੂੰ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਪੇਸ਼ ਕਰਨਾ ਲਾਭਦਾਇਕ ਹੋਵੇਗਾ: -

“13. ਇਹ ਮੁੱਖ ਮੁੱਦਾ ਹੈ ਅਤੇ 10,000 ਰੁਪਏ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਵਿਚਾਰ ਨੂੰ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ: -

- (ਏ) 12 ਮਾਰਚ, 1957 (ਰੁਪਏ 1,800) ਅਤੇ 19 ਦਸੰਬਰ, 1951 ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਪਿਛਲੇ ਗਿਰਵੀਨਾਮੇ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਇਸ ਨੂੰ ਅਦਾ ਕਰਨ ਲਈ 4,800 ਰੁਪਏ, ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਨੰਬਰ 1 ਤੋਂ 4 ਦੇ ਪਿਤਾ ਤੇਜਾ ਸਿੰਘ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ 3,000 ਰੁਪਏ।
- (ਬੀ) 2 ਜਨਵਰੀ, 1958 ਦੇ ਪ੍ਰੋਨੋਟ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਤੇਜਾ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਇਸ ਨੂੰ ਅਦਾ ਕਰਨ ਲਈ 600 ਰੁਪਏ।
- (ਸੀ) 2 ਦਸੰਬਰ, 1957 ਨੂੰ ਧਰਮ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਲਈ 600 ਰੁਪਏ।...
- (ਡੀ) ਸ਼ੰਗਾਰਾ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਲਈ 500 ਰੁਪਏ, - 20 ਜੂਨ, 1956 ਨੂੰ ਪ੍ਰੋਨੋਟ ਵਿੱਚ।
- (ਈ) 2,000 ਰੁਪਏ ਬਿਆਨੇ ਵਜੋਂ ਅਦਾ ਕੀਤੇ ਗਏ, - ਰਸੀਦ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ, ਮਿਤੀ 27 ਜਨਵਰੀ, 1958।
- (ਐੱਫ) ਵਿਕਰੇਤਾ ਨੂੰ 1,000 ਰੁਪਏ ਅਦਾ ਕੀਤੇ ਗਏ, - ਰਸੀਦ D 11, ਮਿਤੀ 1958 ਜੁਲਾਈ।
- (ਜੀ) ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਲਈ ਵਿਕਰੇਤਾ ਦੇ ਖਰਚਿਆਂ ਨੂੰ 500 ਰੁਪਏ ਅਦਾ ਕੀਤੇ ਗਏ

ਕੁੱਲ:-ਰੁ. 10,000

14. ਆਈਟਮ (ਏ)ਅਤੇ(ਐਫ) ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਵਿਵਾਦ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਰਕਮ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਅਦਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਰਸੀਦਾਂ ਅਤੇ ਜੀਓ ਦੇ ਬਿਆਨ ਰਾਹੀਂ ਸਾਬਤ ਹੋ ਗਈ ਹੈ। ਇਹ ਚੀਜ਼ਾਂ ਬਰਕਰਾਰ ਹਨ। ”

ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਆਈਟਮਾਂ (ਬੀ), (ਸੀ), (ਡੀ) ਅਤੇ (ਈ) 'ਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਹੋਏ ਸਨ ਅਤੇ, ਇਸ ਲਈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਬਜ਼ਾਰ ਮੁੱਲ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਵਜੋਂ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਉਸਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਅਤੇ ਮਾਰਕੀਟ ਮੁੱਲ 6,451.87 ਪੈਸੇ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ। 11 ਫਰਵਰੀ, 1960 ਨੂੰ, ਸ਼੍ਰੀ ਐਸ. ਸੀ. ਜੈਨ, ਸਬ-ਜੱਜ, ਪਹਿਲੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਦੁਆਰਾ ਸੁਣਾਏ ਗਏ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਅੰਤਮ ਅਤੇ ਭੌਤਿਕ ਹਿੱਸਾ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸੀ:

“ਮੇਰੀਆਂ ਉਪਰੋਕਤ ਖੋਜਾਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਮੈਂ ਮੁਦਈ ਧਿਰ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਡਿਕਰੀ ਕਰਦਾ/ਕਰਦੀ ਹਾਂ ਅਤੇ ਉਹ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ 11 ਮਈ, 1960 ਨੂੰ ਜਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ 6,451.87 ਰੁਪਏ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਵਾਏਗਾ, ਅਜਿਹਾ ਨਾ ਕਰਨ ਦੀ ਸੂਰਤ ਵਿੱਚ ਉਸਦਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਖਰਚਿਆਂ ਸਮੇਤ ਖਾਰਜ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ।”

3 ਮਾਰਚ, 1960 ਨੂੰ, ਮੁਦਈ ਨੇ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਜੋ ਕਿ 11 ਫਰਵਰੀ, 1960 ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਡਿਕਰੀ ਦੀ ਸਮੀਖਿਆ ਲਈ ਇੱਕ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਿਸ ਵਿਵਸਥਾ ਦੇ ਤਹਿਤ ਇਹ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਸਨੂੰ ਆਰਡਰ 47, ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਵਿਕਰੀ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚੋਂ ਵਿਕਰੇਤਾਵਾਂ ਨੇ ਤੇਜਾ ਸਿੰਘ ਦੇ ਗਿਰਵੀਨਾਮੇ ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ ਲਈ 4,800 ਰੁਪਏ ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਰੱਖੇ ਹੋਏ ਸਨ ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਰਕਮ ਮੋਰਟਗੇਜ ਨੂੰ ਅਦਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਇਸਨੂੰ 6,451.87 ਪੈਸੇ ਦੀ ਰਕਮ ਵਿੱਚੋਂ ਕੱਟਣਾ ਪਿਆ ਸੀ। ਜੋ ਕਿ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਪੈਸੇ ਹੋਣ ਦਾ ਨਿਰਧਾਰਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ, ਇਸਲਈ, ਨਿਰਣੇ ਅਤੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦੀ ਸਮੀਖਿਆ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਦਰਜ ਕਰਕੇ ਠੀਕ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੁਦਈ ਦੁਆਰਾ ਸਿਰਫ 1,651.87 ਪੈਸੇ ਦੀ ਰਕਮ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਹਿਲਮਦ ਨੇ ਮਿਤੀ 7 ਮਾਰਚ, 1960 ਨੂੰ ਇੱਕ ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ - ਕਿਉਂਕਿ 4,800 ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਅਦਾਇਗੀ ਲਈ ਟਰੱਸਟ ਵਿੱਚ ਪਈ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ 4,800 ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਜਮ੍ਹਾਂ ਹੋਣ ਦਾ ਕੋਈ ਸਵਾਲ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੁਦਈ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰੀਮਪਸ਼ਨ ਡਿਕਰੀ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਸਿਰਫ 1,651.87 ਰੁਪਏ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕੀਤੇ ਜਾਣੇ ਸਨ। ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਉਸ ਦਿਨ 16 ਮਾਰਚ, 1960 ਨੂੰ ਵਿਰੋਧੀ ਧਿਰ ਨੂੰ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ। ਉਪਰੋਕਤ ਰੀਵਿਊ ਅਰਜ਼ੀ ਤੋਂ ਅਣਜਾਣ ਵਿਕਰੇਤਾਵਾਂ ਨੇ 8 ਮਾਰਚ, 1960 ਨੂੰ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ 11 ਫਰਵਰੀ, 1960 ਨੂੰ ਸੁਣਾਏ ਗਏ ਫੈਸਲੇ ਦੀਆਂ ਕਾਪੀਆਂ ਅਤੇ ਫੈਸਲੇ ਦਾਇਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਉਸ ਅਨੁਸਾਰ ਫਰਮਾਨ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਸਮੀਖਿਆ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਅਦਾਲਤ ਨੇ 16 ਮਾਰਚ, 1960 ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਮਾਮਲਾ 3 ਮਾਰਚ, 1960 ਨੂੰ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਅਜਿਹਾ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਰਜ਼ੀ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਕੁਝ ਤਾਰੀਖਾਂ 'ਤੇ ਮੁਲਤਵੀ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। 16 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1960 ਨੂੰ, ਵਿਕਰੇਤਾਵਾਂ ਨੇ ਉਰਦੂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਜਵਾਬ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ, “ਦਰਖਸਤ ਕਤਾਈ ਘੱਲਤ ਔਰ ਖਿਲਾਫ਼-ਏ-ਵਕੀਅਤ ਹੈ। ਹੁਕਮ ਅਦਾਲਤ ਮੈਂ ਕੇਨ ਘਾਲਤੀ ਕਿਤਬਤ ਨੇਹੀਂ ਹੈ ਔਰ ਨਾ ਹੀ ਬਦੀਉਲ-ਨਜ਼ਰ ਮੈਂ ਹੈ। ਕੈ ਘਾਲਟੀ ਹੈ” ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਦਾ ਮਤਲਬ ਹੋਵੇਗਾ “ਅਰਜ਼ੀ ਦੀ ਸਮੱਗਰੀ ਬਿਲਕੁਲ ਗਲਤ ਅਤੇ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਹੈ। ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਆਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਲਿਖਣ ਦੀ ਕੋਈ ਗਲਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, (ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਅਨੁਵਾਦ) ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸਪੱਸ਼ਟ ਗਲਤੀ ਹੈ। ਅੱਗੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਦੀ ਸਮੀਖਿਆ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਅਤੇ ਮੁਦਈ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਸ਼੍ਰੀ ਐਸ ਸੀ ਜੈਨ ਦਾ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਤਬਾਦਲਾ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਸ਼੍ਰੀ ਡੀ ਸੀ ਅਗਰਵਾਲ ਨੇ 3 ਮਈ, 1960 ਨੂੰ ਇੱਕ ਆਰਡਰ ਦਰਜ ਕੀਤਾ, ਜਿਸਦਾ ਭੌਤਿਕ ਹਿੱਸਾ ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ: -

ਮੁਦਈ-ਬਿਨੈਕਾਰ ਨੇ ਦਰਖਾਸਤ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ ਤੇਜਾ ਸਿੰਘ, ਗਿਰਵੀਨਾਮਾ ਨੂੰ ਅਦਾਇਗੀ ਲਈ ਵੈਂਡੀਜ਼ ਕੋਲ ਟਰੱਸਟ ਵਿੱਚ ਰੱਖੀ ਗਈ 4,800 ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ-ਵਿਕਰੇਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਅਦਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਤੇਜਾ ਸਿੰਘ, ਪੁੱਤਰ ਜੋਵਾਲਾ ਸਿੰਘ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ 4,800 ਰੁਪਏ ਦੇ ਗਿਰਵੀਨਾਮੇ, ਨੁਮਾਇਸ਼ ਡੀ 2, ਮਿਤੀ 19 ਦਸੰਬਰ, 1951 ਅਤੇ ਡੀ 3, ਮਿਤੀ 21 ਮਾਰਚ, 1957 ਹਨ। ਮੈਂ ਸੂਬਾ ਸਿੰਘ ਵੈਂਡੀ ਦਾ ਬਿਆਨ ਪੜ੍ਹਿਆ ਹੈ। ਉਸ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ 4800 ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਾਸ਼ੀ ਅਜੇ ਤੱਕ ਅਦਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਸਿੱਖਿਅਤ ਸਬ-ਜੱਜ ਦਾ ਹੁਕਮ ਇੱਕ ਗਲਤੀ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਰਿਕਾਰਡ ਤੋਂ ਬਿਲਕੁਲ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਗਲਤੀ ਅਣਜਾਣੇ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਮੇਰੇ ਦੁਆਰਾ ਆਰਡਰ ਦੀ ਸਮੀਖਿਆ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਕੇਵਲ ਸ਼੍ਰੀ ਐਸ ਸੀ ਜੈਨ ਦਾ ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਹਾਂ ਕਿਉਂਕਿ ਆਰਡਰ 47, ਨਿਯਮ 4, ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ, ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਇੱਕ ਨੋਟਿਸ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦੂਜੀ ਧਿਰ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਨੇ ਇਸ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਅਰਜ਼ੀ ਕਿਉਂ ਨਾ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ। ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ, 11 ਫਰਵਰੀ, 1960 ਦੇ ਹੁਕਮ ਦੀ ਸਮੀਖਿਆ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਮੁਦਈ ਨੂੰ ਇਸ ਸ਼ਰਤ 'ਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਨਿਰਧਾਰਤ ਮਿਤੀ ਤੱਕ 1,651.87 ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਾਉਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਹੱਥ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ 4,800 ਰੁਪਏ ਵਿੱਚ ਤੇਜਾ ਸਿੰਘ ਕੋਲ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖੀ ਜਾਵੇਗੀ। "

ਇਸ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਹੇਠ ਲਿਖਿਆਂ ਨੋਟ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ:-

ਨੋਟ।—“11 ਫਰਵਰੀ, 1960 ਦੇ ਹੁਕਮ ਦੀ ਸਮੀਖਿਆ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਮੁਦਈ ਨੂੰ ਇਸ ਸ਼ਰਤ 'ਤੇ ਨਿਰਧਾਰਤ ਮਿਤੀ ਤੱਕ 1,651.87 ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਾਉਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਹੱਥ ਵਿਚਲੀ ਜਾਇਦਾਦ ਤੇਜਾ ਸਿੰਘ ਕੋਲ 4,800 ਰੁਪਏ ਵਿਚ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖੀ ਜਾਵੇਗੀ।”

ਇਸ ਨੋਟ 'ਤੇ ਸ਼੍ਰੀ ਡੀ.ਸੀ. ਅਗਰਵਾਲ ਦੁਆਰਾ ਦਸਤਖਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ, ਹਸਤਾਖਰਾਂ ਦੀ ਮਿਤੀ 3 ਮਈ, 1960 ਹੈ।

8 ਮਾਰਚ, 1960 ਨੂੰ ਵਿਕਰੇਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ 1 ਅਪੀਲ ਦੂਜੇ ਵਧੀਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ, ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸੁਣਵਾਈ ਲਈ ਆਈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਹੁਕਮ ਮਿਤੀ 1 ਫਰਵਰੀ, 1961 ਨੂੰ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਮੂਲ ਨਿਰਣੇ ਦੀ ਸਮੀਖਿਆ ਕਰੋ ਅਤੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦੀ ਹੋਂਦ ਬੰਦ ਹੋ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ, ਇਸਲਈ, ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅਪੀਲ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ।

ਜਦੋਂ ਇਹ ਮਾਮਲਾ ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਇਆ ਤਾਂ ਇਕੱਲੇ ਬੈਠੇ ਕਈ ਅਥਾਰਟੀਆਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਮੇਰੇ ਹਵਾਲੇ ਦੇ ਹੁਕਮ ਵਿਚ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਮੁੱਦੇ 'ਤੇ ਨਿਆਂਇਕ ਰਾਏ ਦਾ ਟਕਰਾਅ ਸੀ। ਮੈਂ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਇਸ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਪੀਲ ਹੁਣ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸੁਣਵਾਈ ਲਈ ਆਈ ਹੈ।

ਵੈਂਡੀਜ਼ ਵੱਲੋਂ ਪੇਸ਼ ਹੋਏ ਸ਼੍ਰੀ ਐਨ.ਐਸ.ਛਾਛੀ ਵੱਲੋਂ ਜੋ ਦਲੀਲ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਹਾਲਾਂਕਿ ਮੁਦਈ ਵੱਲੋਂ 3 ਮਾਰਚ, 1960 ਨੂੰ ਜੋ ਦਰਖਾਸਤ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਉਸ ਨੂੰ ਆਰਡਰ 47, ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ, ਦੇ ਤਹਿਤ 11 ਫਰਵਰੀ, 1960 ਨੂੰ ਸ਼੍ਰੀ ਐਸ ਸੀ ਜੈਨ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦੀ ਸਮੀਖਿਆ ਲਈ, ਲੇਬਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਨੂੰ ਕੋਡ ਆਫ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਦੀ ਧਾਰਾ 152 ਦੇ ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਨਿਰਣੇ ਅਤੇ ਡਿਕਰੀ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ ਕਲੈਰੀਕਲ ਗਲਤੀ ਸੀ ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਦੁਰਘਟਨਾਤਮਕ ਪਰਚੀ ਜਾਂ ਭੁੱਲ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਈ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੀ ਖੁਦ ਦੀ ਗਤੀ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਧਿਰ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ ਵਿੱਚ ਸੁਧਾਰਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਮਾਮਲਾ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਦੀ ਧਾਰਾ 152 ਦੇ ਤਹਿਤ ਸਖਤੀ ਨਾਲ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਸ਼੍ਰੀ ਡੀ.ਸੀ. ਅਗਰਵਾਲ, ਮਿਤੀ 3 ਮਈ, 1960 ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 152 ਅਧੀਨ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਕੋਡ ਦਾ ਆਰਡਰ 47 ਦੇ ਅਧੀਨ। ਇਹ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀ ਐਸ ਸੀ ਜੈਨ ਨੇ ਆਪਣੇ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਮੁੱਦਾ ਨੰਬਰ 3 'ਤੇ ਆਪਣਾ ਫੈਸਲਾ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ, ਜਿਸਦਾ ਸਮੱਗਰੀ ਹਿੱਸਾ ਪਹਿਲਾਂ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ 4,800 ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਵਿਕਰੇਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪਿਛਲੇ ਗਿਰਵੀਨਾਮੇ ਨੂੰ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਰੱਖੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਪੈਰਾ 14 ਵਿੱਚ ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਆਈਟਮ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਇਦ ਹੀ ਕੋਈ ਵਿਵਾਦ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਜੇਕਰ ਅਜਿਹਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਇਹ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੁਦਈ ਦੁਆਰਾ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਅੰਕੜੇ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਸ਼੍ਰੀ ਜੈਨ ਨੇ ਸਰਾਸਰ ਦੁਰਘਟਨਾਤਮਕ ਪਰਚੀ ਜਾਂ ਭੁੱਲ ਦੁਆਰਾ ਕੁੱਲ ਅੰਕੜਾ 6,451.87 ਰੁਪਏ ਦਿੱਤਾ ਨਾ ਕਿ ਉਪਰੋਕਤ ਰਕਮ 4,800 ਰੁਪਏ ਨੂੰ ਕੱਟਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ 1,651.87 ਰੁਪਏ। ਜੋ

ਸੋਧ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਉਹ ਸਿਰਫ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੀ ਗਲਤੀ ਦੀ ਇੱਕ ਸੁਧਾਰ ਸੀ ਜੋ ਕਲੈਰੀਕਲ ਸੀ ਅਤੇ ਆਰਡਰ 47, ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੀਤੇ ਜਾ ਰਹੇ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਸਮੀਖਿਆ ਦਾ ਕੋਈ ਸਵਾਲ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਸ਼੍ਰੀ ਏ ਐਲ ਬਾਹਰੀ ਦੁਆਰਾ ਮੁਦਈ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸਬਿਤੀ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀ ਡੀ ਸੀ ਅਗਰਵਾਲ ਦਾ ਹੁਕਮ ਆਰਡਰ 47 ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸਮੀਖਿਆ ਕਰਨ ਲਈ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸਲਈ ਮੂਲ ਨਿਰਣਾ ਅਤੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਸੋਧੇ ਹੋਏ ਨਿਰਣੇ ਅਤੇ ਸੋਧੇ ਹੋਏ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦੁਆਰਾ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਇਹ ਵੀ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਸ਼੍ਰੀ ਏ ਐਲ ਬਾਹਰੀ ਦੁਆਰਾ ਮੁਦਈ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸਬਿਤੀ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀ ਡੀ ਸੀ ਅਗਰਵਾਲ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਆਰਡਰ 47 ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸਮੀਖਿਆ 'ਤੇ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਅਸਲ ਫੈਸਲਾ ਅਤੇ ਸੋਧੇ ਹੋਏ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਸੋਧੇ ਹੋਏ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦੁਆਰਾ ਡਿਕਰੀ ਨੂੰ ਉਲਟਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਇਕੱਲੇ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਇਹ ਵੀ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਇਹ ਮੰਨ ਲਿਆ ਜਾਵੇ ਕਿ ਕੋਡ ਆਫ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਦੀ ਧਾਰਾ 152 ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦਿਆਂ ਸੋਧ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਫਿਰ ਵੀ ਉਹ ਨਿਰਣਾ ਅਤੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਜਿਸ ਤੋਂ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਉਹੀ ਸਨ ਜੋ ਸੋਧ ਜਾਂ ਸੁਧਾਰ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੋਂਦ ਵਿਚ ਆਏ ਸਨ। ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾ ਕੇਸ ਜਿਸਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਉਹ ਜੋਕਿਸ਼ਨ ਮੁਖਰਜੀ ਬਨਾਮ ਅਵਤਾਰ ਰੋਹਮਨ (1) ਵਿੱਚ ਵ੍ਹਾਈਟ ਅਤੇ ਮੈਕਲੀਨ ਜੇਜੇ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਹੈ। ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਅਧੀਨ ਜੱਜ ਨੇ ਸਿਰਫ ਖਰਚਿਆਂ ਬਾਰੇ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਨੂੰ ਠੀਕ ਕੀਤਾ। ਇਹ ਮਾਮਲਾ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਕੋਲ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਸਬ-ਜੱਜ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਸਮੀਖਿਆ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਮੰਨਿਆ, ਅਤੇ, ਇਸਲਈ, ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਨਵਾਂ ਬਿੰਦੂ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ। ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਸਬ-ਜੱਜ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਇੱਕ ਸਮੀਖਿਆ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਕਾਫ਼ੀ ਹੱਦ ਤੱਕ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਜਿਸਨੂੰ ਕਲੈਰੀਕਲ ਗਲਤੀ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਉਸਨੂੰ ਸੋਧਣ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਕਲਕੱਤਾ ਦੇ ਜਾਣੇ-ਪਛਾਣੇ ਜੱਜਾਂ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਸੀ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਮਾਮੂਲੀ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਪਰ ਜੋ ਅਰਜ਼ੀ ਸਮੀਖਿਆ ਲਈ ਸੀ, ਉਹ ਸਮੀਖਿਆ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਲਈ ਘੱਟ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਸਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਤੁਲਨਾਤਮਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਾਮੂਲੀ ਹੈ। ਇਸ ਦਲੀਲ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਮੂਲ ਫ਼ਰਮਾਨ ਵਿੱਚ ਗਲਤੀ ਅਜਿਹੀ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਧੀਨ ਜੱਜ ਨੇ ਆਪਣੇ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਸਮੀਖਿਆ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਕੋਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 206 (ਮੌਜੂਦਾ ਧਾਰਾ 152 ਦੇ ਬਰਾਬਰ) ਦੇ ਤਹਿਤ ਸੋਧ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਸੀ, ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਅਧੀਨ ਜੱਜ ਨੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਸ ਧਾਰਾ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਾਰਵਾਈ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਸੀ ਪਰ ਉਸ ਨੇ ਅਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਿਆ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਸਮੀਖਿਆ ਲਈ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਉਹ ਲਾਭ ਲੈਣ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਸਨ ਜੋ ਅਧੀਨ ਜੱਜ ਦੁਆਰਾ ਅਪਣਾਈ ਗਈ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਸਮੀਖਿਆ ਕਰਨ 'ਤੇ ਕੀਤੇ ਗਏ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਮੰਨਣ ਲਈ ਸੀ। ਅਗਲੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਬ੍ਰੋਜੋ

ਲਾਈ ਰਾਏ ਚੌਧਰੀ ਬਨਾਮ ਤਾਰਾ ਪ੍ਰਸੰਨਾ ਭੱਟਾਚਾਰੀ (2) ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਰਾਮਪਿਨੀ ਅਤੇ ਮੁਕਰਜੀ, ਜੇਜੇ ਦੁਆਰਾ ਸੁਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਕੀ ਹੋਇਆ ਸੀ ਕਿ ਅਧੀਨ ਜੱਜ ਨੇ 31 ਜਨਵਰੀ, 1901 ਨੂੰ ਇੱਕ ਮੌਰਗੇਜ ਸੂਟ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲਾ ਸੁਣਾਇਆ ਸੀ। ਫ਼ਰਮਾਨ 28 ਫਰਵਰੀ, 1901 ਨੂੰ ਕੱਢਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। 28 ਸਤੰਬਰ, 1901 ਨੂੰ ਇਹ ਫ਼ਰਮਾਨ ਨਿਰੋਲ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। 3 ਜੂਨ, 1902 ਨੂੰ, ਡਿਕਰੀ ਵਿੱਚ ਸੋਧ ਲਈ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਦੋਸ਼ ਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਫ਼ਰਮਾਨ ਗਲਤ ਢੰਗ ਨਾਲ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। 12 ਜੁਲਾਈ, 1902 ਨੂੰ, ਫ਼ਰਮਾਨ ਵਿੱਚ ਸੋਧ ਕਰਨ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ 3 ਸਤੰਬਰ, 1902 ਨੂੰ, ਮੁਦਈ ਨੇ ਸੋਧੇ ਹੋਏ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲ ਕਰਨ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ। ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਸੋਧੇ ਹੋਏ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਅਪੀਲ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਰੱਥ ਸੀ ਪਰ ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਸੀਮਾ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਫ਼ਰਮਾਨ ਭਾਵੇਂ 12 ਜੁਲਾਈ, 1902 ਨੂੰ ਸੋਧਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਕੋਡ ਦੇ ਧਾਰਾ 205 ਦੇ ਤਹਿਤ ਮਿਤੀ 31 ਜਨਵਰੀ, 1901 ਨੂੰ ਬਰਦਾਸ਼ਤ ਕਰਨ ਲਈ ਲਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਉਦੋਂ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ, ਇੱਕ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਡਿਕਰੀ ਨੂੰ ਉਸੇ ਮਿਤੀ ਨੂੰ ਸਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿਸ 'ਤੇ ਫੈਸਲਾ ਸੁਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਾਈਡੇਲ ਬਨਾਮ ਚਠੱਪਨ (3) ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿੱਥੇ ਜਾਣੇ-ਪਛਾਣੇ ਜੱਜਾਂ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਚਿੰਤਨ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਸੋਧਿਆ ਹੋਇਆ ਫ਼ਰਮਾਨ ਲਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਸਲ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਸੋਧ ਦੇ ਕੇਸ ਅਤੇ ਨਵੀਨਤਾ ਜਾਂ ਬਦਲ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਥਾਪਿਤ ਅੰਤਰ ਹੈ। ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜਾਂ ਦਾ ਅੱਗੇ ਵਿਚਾਰ ਸੀ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਅਪੀਲ ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਪਰ ਇਸਨੂੰ ਸੀਮਾ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 5, ਪੈਰਾ 2, ਅਧੀਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਕੇਸ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਜੋਕਿਸ਼ਨ ਮੁਖਰਜੀ ਬਨਾਮ ਅਵਤਾਰ ਰੋਹਮਨ (1) ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਪਾਈਡੇਲ ਬਨਾਮ ਚਠੱਪਨ (3) ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟਾਏ ਗਏ ਵਿਚਾਰ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਜੋਂ ਲਿਆ ਗਿਆ ਜਾਪਦਾ ਹੈ।

ਆਦਿਤਿਆ ਕੁਮਾਰ ਬਨਾਮ ਅਬਿਨਾਸ਼ ਚੰਦਰ (4) ਵਿੱਚ, ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਜੇਕਰ ਇੱਕ ਫ਼ਰਮਾਨ ਨੂੰ ਸਮੀਖਿਆ ਵਿੱਚ ਸੋਧਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹੱਦ ਤੱਕ ਹੋਵੇ, ਸੋਧਿਆ ਹੋਇਆ ਫ਼ਰਮਾਨ ਇੱਕ ਅਪੀਲ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਅੰਤਮ ਫ਼ਰਮਾਨ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਤੱਥ ਕਿ ਕੋਈ ਫ਼ਰਮਾਨ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜਾਂ ਇਹ ਫ਼ਰਮਾਨ ਸੋਧ ਦੀ ਹੱਦ ਤੱਕ ਖਿੱਚਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਸਵਾਲ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ, ਸੋਧੇ ਹੋਏ ਫ਼ਰਮਾਨ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਅਪੀਲ ਦੇ, ਸਮੀਖਿਆ ਲਈ ਲੰਬਿਤ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਇੱਕ ਡਿਕਰੀ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਇੱਕ ਅਪੀਲ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਜੋਕਿਸ਼ਨ ਮੁਖਰਜੀ ਬਨਾਮ ਅਵਤਾਰ ਰੋਹਮਨ (1), ਰੋਜੇ ਲਾਈ ਰਾਏ ਚੌਧਰੀ ਬਨਾਮ ਤਾਰਾ ਪ੍ਰਸੰਨਾ ਭੱਟਾਚਾਰੀ (2), ਅਤੇ ਮੇਨਤ ਆਲ ਬਨਾਮ ਆਮਦਾਰ ਅਲੀ (5) ਵਿੱਚ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਵਿਰਸ਼ਟੀਕੋਣ ਲਈ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਕਲੈਰੀਕਲ ਗਲਤੀ ਦੇ ਕਾਰਨ ਫ਼ਰਮਾਨ ਵਿੱਚ ਸੋਧ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਅਪੀਲ ਦੀ ਮਿਆਦ ਨੂੰ ਸੋਧ ਦੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਗਿਣਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਫ਼ਰਮਾਨ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸਮੀਖਿਆ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇਣ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ 'ਤੇ ਵੀ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਹ ਕਿ ਅਸਲ ਫ਼ਰਮਾਨ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਅਸਲ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕੋਈ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ

ਸਕਦੀ ਹੈ। ਸ਼ਰੀਮਤੀ ਸੌਦਾਮਿਨੀ ਦਾਸ ਬਨਾਮ ਨਾਬਲਕ ਮੀਆ ਭੂਈਆ (6) ਵਿੱਚ ਵੀ ਇਹੀ ਨਜ਼ਰੀਆ ਦੁਹਰਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ।

ਇਲਾਹਾਬਾਦ ਅਦਾਲਤ ਨੇ, ਕਨ੍ਹਈਆ ਲਾਈ ਬਨਾਮ ਬਲਦੇਓ ਪ੍ਰਸਾਦ (7) ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਸਮੀਖਿਆ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਨੂੰ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਵੇਰਵਿਆਂ ਵਿੱਚ ਸੋਧਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਫ਼ਰਮਾਨ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਪੁਰਾਣਾ ਫ਼ਰਮਾਨ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰੱਦ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਨਿਰੀਖਣ, ਭਾਵੇਂ ਕਦੇ ਵੀ, ਉਸ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਨੋਟਿਸ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਹਨ: -

“ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਮੀਖਿਆ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਅਤੇ ਉਸ 'ਤੇ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 206 ਦੇ ਤਹਿਤ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਫ਼ਰਮਾਨ ਲਿਆਉਣ ਜਾਂ ਕਲੈਰੀਕਲ ਗਲਤੀ ਨੂੰ ਸੋਧਣ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ”

ਇਲਾਹਾਬਾਦ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਪੰਜਾਬ ਦੀ ਮੁੱਖ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਬਸ਼ੇਸ਼ਰ ਨਾਥ ਬਨਾਮ ਰਾਮ ਕਿਸ਼ਨ ਦਾਸ (8) ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਸੁਣਾਇਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੁਕਮ ਬਹੁਤ ਛੋਟਾ ਸੀ ਅਤੇ ਸਭ ਕੁਝ ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਸਮੀਖਿਆ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਈ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਪਿਛਲੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਨੂੰ ਇਕ ਪਾਸੇ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਕੇਸ ਨੂੰ ਰਿਮਾਂਡ 'ਤੇ ਲੈ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਕਾਰਨ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦੀ ਅਪੀਲ ਹੁਣ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਅਪੀਲ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਵਾਜ਼ ਅਲੀ ਬਨਾਮ ਏਯੂਯੂ (9) ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਜੋਕਿਸ਼ਨ ਮੁਖਰਜੀ ਬਨਾਮ ਅਵਤਾਰ ਰੋਹਮਨ (1), ਦਾ ਅਨੁਸਰਣ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਸਿਰਫ ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਜੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਉਸ ਦੀ ਸਮੀਖਿਆ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਸੋਧੇ ਹੋਏ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਸੀਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਗਿਣਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ।

ਵਡੀਲਾਲ ਬਨਾਮ ਫੁਲਚੰਦ (10) ਵਿੱਚ, ਜੇਨਕਿੰਸ ਸੀ ਜੇ, ਬੈਂਚ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹੋਏ, ਪੁਰਾਣੇ ਕੋਡ (ਆਰਡਰ 47, ਨਵੇਂ ਕੋਡ ਦੇ ਨਿਯਮ 1) ਦੀ ਧਾਰਾ 623 ਦੇ ਤਹਿਤ ਸਮੀਖਿਆ ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਪੜਾਵਾਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਉਸਦੇ ਦੁਆਰਾ ਕਨੂੰਨ ਦੇ ਕਥਨ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਪਹਿਲਾ ਪੜਾਅ ਇੱਕ ਸਾਬਕਾ ਪੱਖ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਜਾਂ ਤਾਂ ਇੱਕ ਵਾਰ ਰੱਦ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਣ ਲਈ ਇੱਕ ਨਿਯਮ ਦੇ ਸਕਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਸਮੀਖਿਆ ਕਿਉਂ ਨਾ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ। ਦੂਜੇ ਪੜਾਅ ਵਿੱਚ ਨਿਯਮ ਜਾਂ ਤਾਂ ਸਵੀਕਾਰ ਜਾਂ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਨਿਯਮ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ ਗੁਣਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਨਿਯਮ ਨੂੰ ਡਿਸਚਾਰਜ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਕੇਸ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ, ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਨਿਯਮ ਨੂੰ ਨਿਰਪੱਖ ਬਣਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਤੀਜੇ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕੇਸ ਦੀ ਯੋਗਤਾ 'ਤੇ ਮੁੜ ਸੁਣਵਾਈ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਸਾਬਕਾ ਫ਼ਰਮਾਨ ਨੂੰ ਦੁਹਰਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਇਸਦੇ ਕੁਝ ਪਰਿਵਰਤਨ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਜੇਕਰ ਫ਼ਰਮਾਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਤਬਦੀਲੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਸਾਰਾ ਮਾਮਲਾ ਦੁਬਾਰਾ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਫ਼ਰਮਾਨ ਹੈ। ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਫ਼ਰਮਾਨ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਇਤਰਾਜ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਪੁਰਾਣੇ ਕੋਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 623 ਦੇ ਤਹਿਤ ਉਸ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਸਮੀਖਿਆ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ।

ਵਿਰੋਧੀ ਧਿਰ ਨੂੰ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਸਮੀਖਿਆ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ ਸੁਣਵਾਈ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਇਹ ਨਿਕਲਿਆ ਕਿ ਜੱਜ ਨੇ ਕੁਝ ਤਕਨੀਕੀ ਇਤਰਾਜ਼ਾਂ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੈਰਿਟ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕੇਸ ਨੂੰ ਨਜਿੱਠਣ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸ ਨੇ ਸਮੀਖਿਆ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਕਤ ਹੁਕਮ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਮਿਤੀ 14 ਸਤੰਬਰ, 1903 ਨੂੰ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਸਵਾਲ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਅਪੀਲ ਉਸ ਹੁਕਮ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਯੋਗ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਕੋ ਇਕ ਹੁਕਮ ਜਿਸ ਤੋਂ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਉਹ 20 ਦਸੰਬਰ, 1902 ਨੂੰ ਕੀਤਾ ਅਸਲ ਹੁਕਮ ਸੀ। ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਕਿਉਂਕਿ ਸਮੀਖਿਆ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਮਿਤੀ 14 ਸਤੰਬਰ, 1903 ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਤੋਂ ਕੋਈ ਅਪੀਲ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ ਅਤੇ 20 ਦਸੰਬਰ, 1902 ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਤੋਂ ਅਪੀਲ ਕਰਨ ਦੀ ਉਚਿਤ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਹੋਵੇਗੀ।

ਲਛਮੀਬਾਈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਦੌਲਤਰਾਮ ਦੇਵੀਦਾਸ (11) ਵਿੱਚ, ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਮਰੇ ਹੋਏ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਇੱਕ ਫ਼ਰਮਾਨ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਉਸਦੀ ਸਮੀਖਿਆ ਲਈ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਸੋਧ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਮਿ੍ਰਤਕ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਇੱਕ ਫ਼ਰਮਾਨ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਪਹਿਲੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਇੱਕ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਪਰੀਖਿਆ ਕਿ ਕੀ ਅਪੀਲ 'ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਪਹਿਲੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਵਿੱਚ ਸਹੀ ਕੀਤੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਗਲਤੀ ਜਾਂ ਦੁਰਘਟਨਾ ਵਾਲੀ ਸਲਿੱਪ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 152 ਦੇ ਅਧੀਨ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਪਰ ਕੀ ਪਹਿਲੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਲਈ ਦੂਜਾ ਫ਼ਰਮਾਨ ਬਦਲਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਜਿੱਥੇ ਇਹ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਹਿਲੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਨੂੰ ਦੂਜੇ ਦੁਆਰਾ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਪਹਿਲੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਅਪੀਲ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪਾਕੀਰੀ ਮੁਹੰਮਦ ਰੋਬਰ ਬਨਾਮ ਐਲ ਸਵਾਮੀਨਾਥ ਵਿੱਚ ਮੁਦਲੀਆਰ (12), ਮਦਰਾਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਇੱਕ ਕੇਸ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਤੱਥ ਇਹ ਸਨ। ਮੁਦਈ ਨੇ ਦੋਸ਼ ਲਾਇਆ ਕਿ ਉਹ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਖਰੀਦਦਾਰ ਬਣ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਲਈ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਉੱਤੇ ਮੁਕੱਦਮਾ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਬਚਾਅ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨ 'ਤੇ ਫੈਸਲਾ ਸੁਣਾਇਆ ਅਤੇ ਮੁਦਈ ਲਈ ਫੈਸਲਾ ਸੁਣਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸ਼ੇਅਰਾਂ ਵਿੱਚ ਰੱਖੀ ਗਈ ਸੀ; ਇੱਕ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਨੰਬਰ 1 ਦੁਆਰਾ ਅਤੇ ਦੂਜਾ ਉਸਦੇ ਭਰਾ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪੁੱਤਰ ਬਚਾਓ ਪੱਖ 3 ਅਤੇ 3 ਦੁਆਰਾ। ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਨੰਬਰ 1 ਨੇ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਨੰਬਰ 2 ਅਤੇ 3 ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ। ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਨੇ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਉਲਟਾ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ ਹਾਈਕੋਰਟ 'ਚ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਇਸ ਦੌਰਾਨ ਮੁਦਈ ਨੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਦੇ ਹੁਕਮ ਦੀ ਸਮੀਖਿਆ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਆਧਾਰ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਦੇ ਦੂਜੇ ਸਮੂਹ ਦੇ ਮੁਕਾਬਲੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਨਾ ਰਿਕਾਰਡ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇੱਕ ਗਲਤੀ ਸੀ। ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਸਮੀਖਿਆ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਪੜਾਵਾਂ ਬਾਰੇ ਵਡੀਲਾਲ ਬਨਾਮ ਫੁਲਚੰਦ (10) ਵਿੱਚ ਜੇਨਕਿੰਸ, ਸੀ ਜੇ ਦੇ ਨਿਰੀਖਣਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ। ਵੈਂਕਟਸੁਬਾ ਰਾਓ, ਜੇ, ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਤੋਂ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਹਵਾਲੇ ਨੂੰ ਉਪਯੋਗੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੁਬਾਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ: -

"ਸਵਾਲ ਇਹ ਉੱਠਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਸਮੀਖਿਆ ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ ਮੌਜੂਦਾ ਸਮੇਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਆਦੇਸ਼ ਦੂਜੇ ਪੜਾਅ ਵਿੱਚ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਾਂ ਤੀਜੇ ਪੜਾਅ ਵਿੱਚ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਸਮੀਖਿਆ ਦੇ ਅਧਾਰਾਂ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਸੀ। ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੇ ਇਹ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਸੀ ਕਿ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਸਿਰਫ ਬਚਾਓ ਪੱਖ 1 ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਮੰਗੀ ਗਈ ਰਾਹਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਹੱਦ ਤੱਕ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਜੱਜ ਨੇ ਸੰਹਿਤਾ ਦੇ ਸਮੀਖਿਆ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਉਸਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਵਿੱਚ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਧਾਰਾ 152, ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ ਦੇ ਤਹਿਤ ਆਪਣੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਸਿਰਫ ਬਚਾਓ ਪੱਖ 1 ਨੂੰ ਨੋਟਿਸ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਪਰ ਉਸ ਨੇ ਜੋ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਉਸ ਨੇ ਬਚਾਓ ਪੱਖ 2 ਅਤੇ 3 ਨੂੰ ਪੱਖਪਾਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਇਹ ਸਮਝ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਸਮੀਖਿਆ ਅਧਿਆਇ ਦੇ ਤਹਿਤ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨੋਟਿਸ ਦਿੱਤੇ ਬਿਨਾਂ ਇਹ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਧਿਰ ਨੂੰ ਨੋਟਿਸ ਦਿੱਤੇ ਬਿਨਾਂ ਸਮੀਖਿਆ ਧਾਰਾਵਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੋਈ ਪ੍ਰਤੀਕੂਲ ਆਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੁਧਾਰਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਹ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਜੱਜ ਨੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ, ਇੱਕ ਦੁਰਘਟਨਾ ਦੇ ਕਾਰਨ ਅਤੇ ਧਾਰਾ 152 ਦੇ ਤਹਿਤ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਨੋਟਿਸ ਦੇ ਕੋਰਸ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸੁਧਾਰਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।"

ਦਰਾਸ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਆਰਡਰ 47, ਨਿਯਮ 8 ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਉਪਬੰਧਾਂ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਸਮੀਖਿਆ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਉਸ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਅਦਾਲਤ ਕੋਲ ਜਾਂ ਤਾਂ ਕੇਸ ਦੀ ਮੁੜ ਸੁਣਵਾਈ ਕਰਨ ਦਾ ਵਿਕਲਪ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਇਸ ਨੂੰ ਸੁਣਵਾਈ ਲਈ ਭਵਿੱਖ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੱਕ ਮੁਲਤਵੀ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ, ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਨਿਰਪੱਖ ਬਣਾਉਣ 'ਤੇ, ਰਜਿਸਟਰ ਵਿੱਚ ਇਸ ਦਾ ਨੋਟ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਨੋਟ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਮਦਰਾਸ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਸਮੀਖਿਆ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਹ ਇੱਕ ਹੋਰ ਕਾਰਨ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਦੁਆਰਾ ਜੋ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਹ ਸਮੀਖਿਆ ਦਾ ਹੁਕਮ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਜ਼ਾਬਤੇ ਦੀ ਧਾਰਾ 152 ਅਧੀਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਇੱਕ ਦੁਰਘਟਨਾਤਮਕ ਪਰਚੀ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਈ ਗਲਤੀ ਨੂੰ ਠੀਕ ਕਰਨ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਮਦਰਾਸ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਮੰਨਣ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਮੁਸ਼ਕਲ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਅਜਿਹੀ ਸੁਧਾਰ ਨਾਲ ਕੋਈ ਨਵਾਂ ਫਰਮਾਨ ਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਇਆ ਸੀ। ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਪਾਈਡੇਲ ਬਨਾਮ ਚੱਟਪਨ (3) ਅਤੇ ਬ੍ਰੋਜੋ ਲਾਈ ਰਾਏ ਚੌਧਰੀ ਬਨਾਮ ਤਾਰਾ ਪ੍ਰਸੰਨਾ ਭੱਟਾਚਾਰੀ (2) ਵਿੱਚ ਕੀਤੇ ਗਏ ਨਿਰੀਖਣਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਕੇਸ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਉਪਰੋਕਤ ਚਰਚਾ ਤੋਂ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਕਲਕੱਤਾ ਅਦਾਲਤ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਤੈਅ ਕਰਨ ਦੀ ਲੰਬਾਈ ਤੱਕ ਚਲੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਫੈਸਲੇ ਜਾਂ ਫਰਮਾਨ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਿਸਮ ਦੀ ਸੇਧ ਜਾਂ ਸੁਧਾਰ

ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਆਰਡਰ 47 ਦੇ ਅਧੀਨ ਸਮੀਖਿਆ 'ਤੇ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਾਂ ਧਾਰਾ 152 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਫੈਸਲਾ ਜਾਂ ਫ਼ਰਮਾਨ ਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਅਪੀਲ ਕੇਵਲ ਉਹਨਾਂ ਤੋਂ ਹੀ ਯੋਗ ਹੋਵੇਗੀ। ਇਲਾਹਾਬਾਦ ਅਤੇ ਲਾਹੌਰ ਅਦਾਲਤਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੇਸਾਂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣਾ ਪਿਆ ਜੋ ਵੱਖਰੀ ਕਿਸਮ ਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਮੀਖਿਆ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਵਿਚਾਰਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਮਦਰਾਸ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਪਹੁੰਚ ਇਹ ਰਹੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਦੇਖਣਾ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਸਮੀਖਿਆ ਲਈ ਆਰਡਰ 47 ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦਾ ਪਾਲਣ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਇਸਦਾ ਪਾਲਣ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਸੋਧ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਸਮੀਖਿਆ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਫੈਸਲੇ ਜਾਂ ਫ਼ਰਮਾਨ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਅਪੀਲ ਸੋਧੇ ਹੋਏ ਫੈਸਲੇ ਜਾਂ ਫ਼ਰਮਾਨ ਨਾਲ ਜੁੜੀ ਹੋਵੇਗੀ ਪਰ ਜੇਕਰ ਕੋਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 152 ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਿਸੇ ਗਲਤੀ ਜਾਂ ਗਲਤੀ ਦੀ ਸੋਧ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਤਾਂ ਕੋਈ ਨਵਾਂ ਫੈਸਲਾ ਜਾਂ ਫ਼ਰਮਾਨ ਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਪੀਲ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਫ਼ਰਮਾਨ ਤੋਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਰੱਥ ਹੋਵੇਗੀ। ਸਤਿਕਾਰ ਨਾਲ ਮੈਂ ਮਦਰਾਸ ਦਿਰਸ਼ਟੀਕੋਣ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਲਈ ਝੁਕਾਅ ਰੱਖਦਾ ਹਾਂ ਕਿਉਂਕਿ ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 152 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਿਸੇ ਗਲਤੀ ਜਾਂ ਗਲਤੀ ਨੂੰ ਸੁਧਾਰਨਾ ਅਸਲ ਫੈਸਲੇ ਜਾਂ ਫ਼ਰਮਾਨ ਨੂੰ ਉਲਟ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਅਦਾਲਤ ਜੋ ਕੁਝ ਕਰਦੀ ਹੈ ਉਹ ਕਿਸੇ ਦੁਰਘਟਨਾ ਸਲਿੱਪ ਜਾਂ ਭੁੱਲ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਕਲੈਰੀਕਲ ਗਲਤੀ ਨੂੰ ਸੁਧਾਰਨਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਫਰਜ਼ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਵੀ ਇਹ ਉਸ ਦੇ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਆਵੇ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਧਿਰ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਦੇ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਲਿਆਂਦਾ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਇਸ ਨੂੰ ਠੀਕ ਕਰਨਾ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਫਰਜ਼ ਹੈ ਅਤੇ ਵਾਸਤਵ ਵਿੱਚ ਅਦਾਲਤ ਅਜਿਹੀਆਂ ਗਲਤੀਆਂ ਜਾਂ ਗਲਤੀਆਂ ਨੂੰ ਸੁਧਾਰਨ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਹੈ ਜੋ ਧਾਰਾ 152 ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਆਰਡਰ 47 ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਸਮੀਖਿਆ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਮੰਨਣ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਫੈਸਲੇ ਜਾਂ ਫ਼ਰਮਾਨ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਸੋਧ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਚਲਿਤ ਵਿਚਾਰ ਬਿਲਕੁਲ ਵੱਖਰੇ ਹਨ। ਕ੍ਰਮਵਾਰ 47 ਆਰਡਰ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਕਿਸੇ ਨਿਰਣੇ ਜਾਂ ਫ਼ਰਮਾਨ ਵਿੱਚ ਸੋਧ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਨਿਰਣਾ ਜਾਂ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਧਾਰਾ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਾਜ਼ੀ ਜਾਂ ਸੋਧ ਬਾਰੇ ਜੋ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਾਜ਼ੀ ਜਾਂ ਸੰਸ਼ੋਧਿਤ ਜਾਂ ਧਾਰਾ ਦੇ ਧਾਰਾ 152 ਅਧੀਨ ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 152 ਦੇ ਤਹਿਤ ਖਾਰਜ ਜਾਂ ਇਸ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਹੁਣ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ ਫ਼ਰਮਾਨ ਵਿੱਚ ਸਮੀਖਿਆ) ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਸੋਧ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜਾਂ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੋ ਸੁਧਾਰ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਹ ਧਾਰਾ 152 ਅਧੀਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਕੇ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਦੱਸਿਆ ਜਾ ਚੁੱਕਾ ਹੈ, ਪਟੀਸ਼ਨ ਆਰਡਰ 47 ਦੇ ਤਹਿਤ ਸਮੀਖਿਆ ਲਈ ਇੱਕ ਸੀ। ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਆਰਡਰ 47, ਨਿਯਮ 8 ਦੇ ਤਹਿਤ ਰਜਿਸਟਰ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਨੋਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਸਮੀਖਿਆ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ ਪਰ ਸ਼੍ਰੀ ਡੀ ਸੀ ਅਗਰਵਾਲ, ਜੋ ਸ਼੍ਰੀ ਐਸ ਸੀ ਜੈਨ ਦੇ ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਸਨ, ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੀ ਮਿਆਦ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਆਰਡਰ 47 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਹੀ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਸੂਬਾ ਸਿੰਘ ਵੈਂਡੀ ਦੇ ਬਿਆਨ 'ਤੇ ਗੌਰ ਕੀਤਾ ਕਿ 4800 ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਜੋ ਕਿ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਅਦਾਇਗੀ ਲਈ ਟਰੱਸਟ

ਵਿਚ ਛੱਡੀ ਗਈ ਸੀ, ਦੀ ਅਜੇ ਤੱਕ ਅਦਾਇਗੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਆਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਇਹ ਵੀ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਇਹ ਉਹਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸਮੀਖਿਆਯੋਗ ਸੀ ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਸ਼੍ਰੀ ਐਸ ਸੀ ਜੈਨ ਦੇ ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਸਨ ਕਿਉਂਕਿ ਆਰਡਰ 47, ਨਿਯਮ 4 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਨੋਟਿਸ ਸ਼੍ਰੀ ਜੈਨ ਦੁਆਰਾ ਖੁਦ ਵਿਰੋਧੀ ਧਿਰ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਸ ਵਿਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਦਾ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀ ਡੀ ਸੀ ਅਗਰਵਾਲ ਨੇ ਸੂਬਾ ਸਿੰਘ ਦੇ ਰਿਕਾਰਡ ਵਿਚ ਮੌਜੂਦ ਸਬੂਤਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਨਤੀਜੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਿਆ ਸੀ ਕਿ 4,800 ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੁਦਈ ਨੂੰ ਸਿਰਫ 1,651.87 ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਹੈ ਨਾ ਕਿ 6,451.87 ਰੁਪਏ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ। ਸ਼੍ਰੀ ਜੈਨ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਵਿੱਚ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਅਦਾਇਗੀ ਲਈ ਟਰੱਸਟ ਵਿੱਚ 4,800 ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਰੱਖਣ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਵਸਤੂ ਨੂੰ ਵਿਕਰੀ ਲਈ ਵਿਚਾਰ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਵਸਤੂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸਾਬਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਪਰ ਅੱਗੇ ਤੱਥ ਕਿ ਕੀ ਵਿਕਰੇਤਾਵਾਂ ਨੇ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਉਹ ਰਕਮ ਅਦਾ ਕੀਤੀ ਸੀ ਜਾਂ ਦੰਗੇ ਦਾ ਪਿਛਲੇ ਨਿਰਣੇ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਕਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀ ਅਗਰਵਾਲ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਧਾਰਾ 152 ਦੇ ਅਧੀਨ ਦੁਰਘਟਨਾ ਨਾਲ ਪਰਚੀ ਜਾਂ ਭੁੱਲ ਕਾਰਨ ਕਲੈਰੀਕਲ ਗਲਤੀ ਨੂੰ ਸੁਧਾਰਨ ਦਾ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਸੀ। ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਇਸ ਦਿਰਸ਼ਟੀਕੋਣ ਵਿੱਚ, ਸੋਧੇ ਹੋਏ ਫ਼ਰਮਾਨ ਤੋਂ ਹੀ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਅਸਲ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਅਯੋਗ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।

ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਬਿੰਦੂ ਕੁਝ ਮੁਸ਼ਕਲ ਸੀ, ਇਹ ਅਜੇ ਵੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਲਈ ਸੋਧੇ ਹੋਏ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਇੱਕ ਨਵੀਂ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਅਤੇ ਸੀਮਾ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 5 ਦੇ ਅਧੀਨ ਸਮਾਂ ਵਧਾਉਣ ਲਈ ਬੇਨਤੀ ਕਰਨ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜੇਕਰ ਅਜਿਹਾ ਸਲਾਹਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਅਪੀਲ ਅਸਫਲ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਖਾਰਜ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਪਰ ਕੇਸ ਦੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਧਿਰਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਖਰਚਾ ਚੁੱਕਣ ਲਈ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਬੀ.ਆਰ.ਟੀ.

- (1) ਆਈ.ਐਲ.ਆਰ. 6 ਕੈਲ. 22.
- (2) 3 ਕੈਲ. ਐਲ.ਜੇ. 188.
- (3) ਆਈ.ਐਲ.ਆਰ. 14 ਪਾਗਲ. 150
- (4) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1931 ਕੈਲ. 323.
- (5) 9 ਸੀ. ਡਬਲਯੂ. ਐਨ. 605.
- (6) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1931 ਕੈਲ. 578.
- (7) ਆਈ.ਐਲ.ਆਰ. 28 ਸਾਰੇ. 240.
- (8) 140 ਪੀ.ਆਰ. 1919
- (9) ਆਈ.ਐਲ.ਆਰ. ਖਲਾਹ। 185
- (10) ਆਈ.ਐਲ.ਆਰ. 30 ਬੋਮ. 56.
- (11) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1936 ਸਿੰਧ 53
- (12) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1938 ਪਾਗਲ. 573....

ਪਰਮਿੰਦਰ ਕੌਰ, (ਅਨੁਵਾਦਕ)

ਡਿਸਕਲੇਮਰ : ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਿਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ ਨਿਆ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪਰਮਾਣਿਤ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜਿਹ ਦਿਤੀ ਜਾਏਗੀ।